

РЕШЕНИЕ

№ 6321

гр. София, 26.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 13.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5314** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба на В. В. Б., [ЕГН] от [населено място], [улица] чрез адв. Т. Б. със съдебен адрес [населено място], [улица], с която е предявен иск срещу Агенция „Митници” с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. 104, ал. 1 от ЗДСл за обезщетение за имуществени вреди в размер на 9150 лв. (след намаление на първоначалния предявен иск от 13000 лева на 9150 лева) за периода от 01.03.2010г. до 01.01.2011г., през който държавният служител не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното му правоотношение със Заповед №10204/16. 12. 2009 г. на директора на Агенция митници, отменена с влязло в сила решение № 3334/05.07.2011г. по адм. дело №3190/2010г. на АССГ, I отделение, 12 състав, ведно със законната лихва от деня на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Претендират се направените по делото разноски. В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника. Направено е възражение за неоснователност на претенцията, поради липса на доказателства, че ищецът е останал без работа през процесния период. Алтернативно е направено възражение за прихващане на полагащото се обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл с изплатените обезщетения на ищеца в размер на две brutни заплати по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл и една brutна заплата

по 106, ал. 4 от ЗДСл. Възраженията се поддържат и в писмени бележки след даване ход по същество на делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Със Заповед № 10204/16. 12. 2009 г. на директора на Агенция митници е прекратено служебното правоотношение на ищеца на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл – поради съкращаване на длъжността, считано от 01.03.2010 г. От представените по делото фиш № 1 от март 2010г. и фиш № 1 от май 2010г. на Митница Р. се установява, че на ищеца са изплатени обезщетения по чл.106, ал. 4 от ЗДСл в размер на 892,50 лв. и по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в размер от 1 785 лв. Заповед № 10204/16. 12. 2009 г. на директора на Агенция митници е отменена с влязло в сила на 06.07.2012г. съдебно решение № 3334/ 05.07.2011г. по адм. дело №3190/2010г. на АССГ, I отделение, 12 състав, потвърдено със съдебно решение № 9873 от 06.07.2012г. по адм.дело №11867/2011г. по описа на ВАС, V отделение.

Със Заповед № 7928 от 13.08.2012 г. на директора на Агенция „Митници” ищецът е възстановен на длъжността „държавен инспектор” в митнически пункт „Пристанище Р.”, митница Р., считано от 25.07.2012г.

Определена е основна месечна заплата в размер на 915 лв. От заключението на приетата по делото съдебно – икономическа експертиза се установява, че размерът на обезщетението на база основната заплата, определена на ищеца при възстановяването му на работа за 10 месеца е 9150 лева. Посочено е обезщетение за период от шест месеца в размер общо на 5 490 лева, определено въз основа на основната заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно, която съответства на определената основна заплата със заповедта за възстановяване на ищеца на работа.

По делото е извършена констатация по представени оригинали на трудова и служебна книжка на ищеца, от които е установено, че в тях няма вписване в оригинала на трудовата книжка след 30.04.2004г., а в оригинала на служебната книжка няма вписване след 01.10.2008г. до 23.07.2012г. Такива и са и данните от справка за осигуряването на ищеца за периода 03.2010 г. до 02.2011г., издадена от ТД на НАП С., от която се установява, че през процесния период ищецът не е заемал държавна служба и не е имал сключен трудов договор. Съдът, при тези доказателства и факта, че на доказване не подлежат отрицателни факти и няма твърдения от ответника по иска за положителен факт в обратния смисъл приема за доказано обстоятелството, че ищецът е бил без работа през целия претендиран процесен период от 01.03.2010г. до 01.01.2011г.

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Агенция „Митници”, което е юридическо лице на бюджетна издръжка.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира иска за частично основателен.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, в редакцията на текста след 01.07.2012г., когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за

незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение. Съдът счита, че приложим е текста на разпоредбата след 01.07.2012г., защото това е приложимата правна норма към момента, към който вземането за обезщетение за вреди от незаконно уволнение става изискуемо. То става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случая датата е 07.07.2012г., когато е постановено решение № 9873 от 06.07.2012г. по адм.дело №11867/2011г. по описа на ВАС, V отделение, с което е оставено в сила съдебно решение №3334/ 05.07.2011г. по адм. дело №3190/2010г. на АССГ, I отделение, 12 състав.

В конкретния случай безспорно е налице прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител със Заповед №10204/16. 12. 2009 г. на директора на Агенция „Митници”, признато за незаконно с влязло в сила съдебно решение, като през целия процесен период ищецът е бил без работа. Исковата претенция е основателна за сумата от 5 490 лева, за период от шест месеца, тъй като от 01.07.2012г. периодът по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е намален от 10 на шест месеца.

Възражението на ответника за прихващане е частично основателно. В ЗДСл са регламентирани два случая (чл. 104, ал. 1 и чл. 106, ал. 2), в които се признава право на обезщетение за държавния служител за периода на оставане без работа, като максималният срок на обезщетението варира според това дали впоследствие е била отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Чл. 106, ал. 2 от ЗДСл предвижда, че при прекратяване на служебното правоотношение поради закриване на администрацията или съкращаване на длъжността, държавният служител има право на обезщетение за времето, през което е останал без работа, но не за повече от два месеца. Чл. 104, ал. 1 от ЗДСл предвижда, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл има същото предназначение като това по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Различен е само срокът на изплащането му в зависимост от това дали заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена. Ето защо следва да бъде извършено прихващане между сумата от вече изплатеното обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в размер от 1785 лв. с полагащото се обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Възражението за прихващане е основателно и в останалата част. Съдът не споделя становището, че при признаване на уволнението за незаконно, изплатеното обезщетение за неспазено предизвестие е с отпаднало основание и подлежи на връщане. Правото на обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл цели да обезщети държавния служител за периода, през който същият би получил заплата, ако беше спазено предизвестиято за прекратяване на служебното правоотношение. Обезщетението за неспазено предизвестие се дължи без значение дали заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена. Обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл не може да обезщети вредите на държавния служител поради неспазено предизвестие. и има предназначение, различно от обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за оставане без работа, поради

което няма основание за прихващане на изплатената сума за неспазено предизвестие със сумата, полагаща се за оставане без работа.

Исковата претенция е основателна за сумата от 3705 лева, получена след прихващане на обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл от 1785 лева с размера на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл от 5490 лева ,определен за шест месеца по 915 лева. В останалата част до пълния предявен размер от 9150 лева искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноски в производството, съразмерно с уважената част от иска. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. Съдът счита, че не следва да се намалява размера на платеното възнаграждение на това основание, то съответства на сложността на делото и е по договорка между ищеца и процесуалния му представител, има доказателства за плащане на сумата. Предвид изхода на делото и специалната разпоредба на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1061 лева, от които 150 лева платено възнаграждение на вещо лице и съразмерно уважената част от иска – 911 лева. платено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, Административен съд София-град, I отделение, 17-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на В. В. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] чрез адв. Т. Б. със съдебен адрес [населено място], [улица] обезщетение по чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 3705 (три хиляди седемстотин и пет) лева, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, както и разноските по водене на делото в размер от 1061(хиляда шестдесет и един) лева.

ОТХВЪРЛЯ иска на В. В. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] чрез адв. Т. Б. със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Агенция „Митници” в частта над присъдената сума от 3705 (три хиляди седемстотин и пет) лева до пълния предявен размер.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: